

ZDENĚK SVĚRÁK

Co říci přátelé o vztahu Járy Cimrmana ke zvířatům? Tak byl to vztah vřelý, Cimrman prostě miloval všechna zvířata bez ohledu na srst či opeření, s výjimkou potkanů. Potkany a to je zajímavé Cimrman přímo.... neměl rád! Ptáme-li se, které zvíře Cimrman naopak zahrnoval největší přízní, dostaneme překvapující odpověď, byla to slepice. On měl už od svých chlapeckých let jeden svůj životní cíl, chtěl vědeckému světu dokázat, že slepice, přes svou minimální mozkovou kapacitu – to jsem možná ještě přehnal, zdaleka není zase tak neinteligentní, jak se o ní soudilo a jako důkaz měla posloužit jeho ochočená slepice Zora. Zora byla běžná hřadová vlaška a žila s Cimrmanem pod jednou střechou jako jeho družka. Měla se stát pomocníkem člověka podobně jako pes. Jak Cimrman postupoval: ke tkanicím svých šměrovacích bot si přišíval zrnka pšenice. Jak asi tušíte, cílem bylo aby slepice zrna sezobla a tak uvolnila svému pánu tkanice, aniž on sám se musel při zouvání shýbat. Nápad jistě dobrý. Výsledky nebyly dobré. Po dvouletém vytrvalém výcviku Cimrman zjistil, že slepice nejeví o tkanice zájem. Tehdy si ještě neuměl neúspěch vysvětlit, ale my při současném stupni rozvoji a při týmové práci už vysvětlení máme. Čím to bylo? Cimrman byl veliký myslitel pedagog, technik, vynálezce, ale pramalý drezér. On prostě neuměl svoji družku potrápit hladu a tak se nedivme, že se syté Zoře do pranic tkanic... do tka.... prostě... nechtěla to žrát. Ale proč to všechno vyprávím. Jednoho dne se Cimrmanova láska ke slepicím neočekávaně střetla s jeho nenávistí k potkanům. Navštívíte-li Cimrmanovu světničku, najdete v levém dolním rohu, je to hned za kamny, zbytky potkaní nory. Když Cimrman zjistil, že se mu potkani prohlodaly až do bytu, okamžitě instaloval v protějším horním rohu důmyslné protiopatření. Jednalo se o dosti složitý samostříl. Doktor inženýr Hraběta hovoří o takzvaném...

HRABĚTA: Čakovickém praku

SVĚRÁK: Ano, Čakovickém praku. Zde ale musím uvést na pravou míru jeden hrubý nedostatek, který se již léta drží v odborné literatuře, protože někteří zahraniční badatelé se nám domnívají, že Čakovický prak se jmenuje proto, že ho Cimrman vynalezl v Čakovicích což je nesmysl...

HRABĚTA: ...bylo to v Kralupech nad Vltavou

SVĚRÁK: Ano, bylo to v Brandýse nad Labem. Ale první zkušební střela, která byla vypálena z Brandýsa...

HRABĚTA: Dopadla v Čakovicích

SVĚRÁK: ...dopadla v Čakovicích! Tak proto Čakovický prak. Čakovický prak byl nabit šrouby, takzvanými podkováky...

HRABĚTA: Pazdery

SVĚRÁK: ... které si Cimrman obstaral u místního kováře Pazdery! Všechno tady mám podchycené pane doktore. Inženýre! A ten prak byl spojen s ústím potkaní nory dlouhou houslovou strunou... A

. áááá stačilo nepatrně o strunu zavazit, protože byla napojena na spuštěadlo, smrtící mechanismus byl uvolněn a šroub se obrovskou rychlostí vymrštil k cíli a to se právě stalo slepici Zoře. Ona klovla do struny a byla šroubem zasažena přímo do obličej e. Cimrmanova věrná posluhovačka paní Anna Hanžlová vzpomíná na tuto dojemnou situaci v jedné svém dopisu synovi na vojnu do Hradce Králové. Paní Anna Hanžlová píše, synovi, na vojnu, do Hradce: Když Cimrman viděl slepici nohama, Václave, vzhůru, div se nám nerozplakal. Poručil: Hanžlová, chlapče, oškubat, uvařit, lepší kusy sníme a horší bych pochoval. Takový to byl člověk!

TUBUS